

Pożegnanie Profesora Kazimierza Denka (1932-2016)

prof. zw. dr hab. dr h.c. Kazimierz Denek

Fot. Arch. prywat., prof. Leszek Pawełski

Kiedy składaliśmy nasz kwartalnik do druku, dotarła do nas wiadomość o śmierci em. prof. Wydziału Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, doktora honoris causa Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu, wybitnego Polaka odznaczonego Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Polonia Restituta oraz Złotym Laurem Medalu POLONIA MATER NOSTRA EST – wspaniałego nauczyciela akademickiego, wychowawcę i edukatora wielu pokoleń młodzieży, nauczycieli, pedagogów, instruktorów i kadr naukowych w naszym kraju – Kazimierza Denka.

Trudno jest pisać o śmierci Profesora, z którym rozmawiałem jeszcze w styczniu będąc przekonany, że dzwoni w sprawie materiału do

przygotowywanej przez siebie kolejnej książki. Wiedzieliśmy o postępującej chorobie Profesora, ale wciąż mieliśmy nadzieję, że tak jak w wielu wcześniejszych kłopotach zdrowotnych, które pojawiają się wraz z wiekiem, poradzi sobie z nimi i spotkamy się z Nim na kolejnym Tatrzańskim Seminarium Naukowym. Odszedł pedagog o niezwykle wysokiej kulturze osobistej, wielki patriota, a zarazem wyjątkowo oddany pasji swojego życia, którą zarażał tysiące swoich studentów, współpracowników, znajomych, a nawet obcych, których spotykał na górskich szlakach. Był bowiem człowiekiem rozmiłowanym w polskich Tatrach, uwielbiającym ich piękno i mistykę, kochającym własny kraj i zaszczepiającym miłość do niego w sposób wyjątkowy, a jakże skuteczny, bo własną postawą i działaniami, twórczością i stylem życia, wiernością chrześcijańskim wartościom i zgodnym z nimi życiem.

Profesor Kazimierz Denek był niepowtarzalną Osobowością Uniwersytetu, któremu poświęcił całe swoje życie naukowe, kierując Katedrą Dydaktyki Ogólnej. Przeszedł na emeryturę w 2002 r., ale na macierzystym Wydziale Studiów Edukacyjnych zachował swój status „wiecznie” dostępnego dla zainteresowanych profesora, odbywając w środy dyżury w pok. 502. Czynnikiem mógł jeszcze kształcić młodzież w niepublicznej Wyższej Szkole Pedagogiki i Administracji im. Mieszka I w Poznaniu. Zmarły pedagog miał niespożytą energię, pozytywne i aktywne nastawienie do życia, które było pełne licznych dokonań, o zróżnicowanym charakterze i zakresie przez co trudno było na bieżąco poddawać je analizie i refleksji, gdyż zawsze mieliśmy Autora niejako „pod ręką”, gotowego do wyrażenia własnej opinii, napisania ekspertyzy czy podzielenia się własnymi sugestiami. Był niemalże wszechobecny, także w wirtualnym świecie, bo wystarczy wpisać w dowolną wyszukiwarkę Jego nazwisko, by w kilka sekund otrzymać dostęp do ponad 15 tys. linków.

Tak więc był, jest i będzie z nami. Nie tylko w sercach Rodziny i najbliższych Profesorowi osób zapanuje głęboki ból i smutek, ale także wśród akademickiej społeczności pedagogicznej. Dzielę się w tym momencie wyrazami głębokiego współczucia, bo płakać będą też Tatry, które tak ukochał i gdzie na górskich szlakach uczył nas miłości do własnego kraju oraz sztuki równoważenia aktywności umysłowej kulturą fizycznej regeneracji sił psychofizycznych. Odszedł PEDAGOG HUMBOLDTOWSKICH WARTOŚCI UNIVERSITAS i troski o DOBRĄ EDUKACJĘ.